

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:
Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
 Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
 Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
 Egyes számok kaphatók: a dohánytözsdeknél.

Vergődés.

Visszatérünk még egyszer ma a mondásra, a melyet Vlaccics miniszter ur ő kegyelmessége ministersége első napjainban a katolikus autonomiáról mondott:

— *Majd tesszünk valamit — de azért nem lesz belőle semmi.*

Ez a mondás és melléje egy kegyelmes gúnyos mosoly, továbbá ő nagyméltósága göndör hajfűrteinek megsimogatósa, körülbelül keretét képezik a mi autonomiánk mostani végvonaglásának.

Valóban nagyszerűen fog sikerülni így a katolikusok kijátszása. A mi a dologban a legkülönösebb, a miniszter megtalálta azt a kibúvót, mely ötlet megmenti a világ szemében és a dolog odiumát látszólag az ellenzéknek nyakába akasztja.

Talált egy pártot maguk között a katolikusok között, a mely nem helyesli ugyan, de mégis elfogadja a miniszter által odanyújtott árnyék-autonomiát.

Az egyházi javadalmak betöltésénél, a püspökök kinevezésénél, az iskolák igazgatásánál, a katolikusok vagyoni kezelésénél a mint eddig nem volt, úgy ezután sem lesz a katolikusoknak befolyásuk.

Azzal biztatnak bennünket, hogy a most megalkotandó javaslat alapját képezi a fejlesztendő jogoknak, a melyekre a jövőben lesz majd kilátásunk.

De hát nézzünk tovább az orrunknál. Keressünk analógiát.

Deák Ferencz 67-ben megcsinálta a kiegyezést, a melyhez világosan odafigesztette azt a megjegyzést, hogy: ez csak alap, melyre a jövőben építeni kell. No! és mit épített arra az alapra a magyar kormány az őt támogató párt segítségével? Vajjon fejlődött-e a mi jogunk Ausztriával szemben 35 esztendő alatt? Nem alkudott-e le belőle Tisza Kálmán már mindent, a mit kérték tőle? Fejlődött-e azóta a mi nemzet hadseregünk? Épen ellenkezőleg, mert azóta nyomorították meg a nagy általánosságban a magyar fiukat a német nyelvvel. Kereskedelmünk, iparunk nemcsak hogy nem fejlődött a mi javunkra, sőt inkább hanyatlott Ausztria javára. Ott a kvóta-kérdés, a melylyel mindinkább bennünket nyomnak agyon.

Ilyen viszonyok között várhatjuk-e mi katolikusok, hogy azoknak a jogoknak a keretét, a melyeket a szűkmarku

miniszter most megnyújt, valaha ki fogják bővíteni?, hogy a megvetett alapon tovább fognak építeni? Javulni fog-e a miniszter ezután? Vagy nem adhatta volna meg már most azt, a mit később várnak tőle egyesek? Mi akadály van annál ma, hogy a katolikusok épen olyan jogokkal bírjanak, mint a protestánsok vagy a zsidók? Nem egyéb ez, mint rút kijátszás.

Nagyon helyesen kifejtette azt Ugron Gábor, hogy a katolicizmust mindenütt szorongatják. Bármely országra nézzünk, minden vallás között egyedül csak neki vannak ellenségei, mintha a vallástalan irány érezné, hogy ez az ő egyedüli ellensége, ez a vallás az, a melynek tartalma van és veszélyezteteti azokat a falakat, melyeket a modern állam az Isten és ember közé emelt.

A miniszternek most sincs több oka jogokat adni, mint ezután lesz. És ha most nem ad, nem fog adni a jövőben sem.

Az autonomiai kongresszus vergődik. Lángelkű, sziklaszilárd hittel bíró férfiak kifejtették a mi álláspontunkat. A kinek szemei vannak a látásra, és fülei a hallásra, tudhatja már, hogy mily durva sérelem a mi eddig való elnyomatásunk és mily sér-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Néhány szó Chináról.

A napokban a jó szerencse érdekes előadás részesévé tett. Nem rég Chinából visszatért német páter tartotta — a nevét nem árulom el, talán maga se szeretné — egyszerűen, minden cicoma nélkül beszélt, szavaiból a szentanu közvetlensége érzett ki s mindvégig feszült figyelem kötötte össze vele a hallgatóságot. A boxerek lekerültek ugyan a napirendről, a búrok iránt is gyenge az érdeklődés, sőt még Kecskeméthyrol sem lármáznak annyit a lapok. Minden napnak új szenzáció kellene. Ne uszszunk az áradattal, hallgassuk végig türelemmel a jó páter előadását. Nem veszítünk vele.

... A német missionáriusok a kongregáció szabályai szerint hosszú-hosszú ideig, 10—15 évig szeretnék ugyan növendékeiket nevelni, ha egyrészt a tagok száma, mely a munkával soha sincs arányban, másrészt a kínai nyelv tanulmányának módja megengedné. Fiatal fej kell ahhoz, meg gyakorlás. Huszonhárom éves korában indult neki a páter a nagy utnak. Harmadfél hónapi utazás után megérkezett a missió-telepre s azonnal megkezdődött a tanulás és az égaljhoz való alkalmazkodás. Mind a kettő nagy nehézségeket okoz. Európai ember csak úgy bírja ki, ha az első nagyobb betegségén, (rendesen tifusz) hamarosan tulesik. A hőmérsék 35—40° R, télen leszál 4 vagy 6 fokig is.

A kínai nyelv szavakban igen szegény. Csak négy-öt száz alapszó van, mindegyik más-más jelentést kap, ha más hangon ejtik ki. Ilyenformán nyeri a kínai a fogalmait kifejezésére szükséges 5—6000 szót. Hogy mulatságos félreértések fordulnak elő a szögletesen forgolódo német nyelv

kísérletezésénél, könnyű elgondolni. Az írás megtanulásával rendszeren nem is vesződik a tértit. Valóságos szecesszionista festővé kellene válnia, ha mindent le akarna írni. Nem is kívánnak olyan sokat senkitől, 6—7000 betű ismeretével el lehet nyerni a kínai — doktorátust. Másfél évi tanulás, gyakorlás után viszi annyira az európai, hogy belevegyülhet a kínai társadalmi életbe. Meg kell tanulnia a copfosok bon ton-jának minden csinját-binját, az udvariasság töméntelen frázisait s a nyakatekert mondatokat, hogy az előkelők szalonjaiban is megjelenhessen.

A jó páter előadta nagy komolyan, hogyan történik meg Kinában a látogatás. Természetes, hogy az idegenek iránt való ellenszenv elkerülésére egészen kínai módon kell öltözködni. A ház kapuja előtt megáll a látogató, zörget, s az elősiető szolgálknak roppant fontos képpel átadja a névjegyét, mely terjedelmes piros papírlap, hátán ökölnyi betűkkel a név. Kis vártatva kihangzik valahonnét a ház belsejéből a háziur felelete: „Lépj be.“

A szolga sűrű hajlongások között átvezeti a büszkén lépkedő vendéget két-három termen, mire a vendégszobába jutnak. A kínai ugyanis sohasem ereszti idegent a tulajdonképeni lakásába.

Csakhamar megjelenik a gazda. Ökölbe szorított kezeit mind a kettő a homlokáig emeli aztán meghajolnak egymás előtt egész a földig, a mihez nem csekély gyakorlat szükséges különösen ha valaki megfelelő térfogattal rendelkezik.

A szertartások után a vendég leül a gazda baljára. A szolgák kis asztalkát tolnak eléje, teát hoznak meg pipát. A csészét nem szabad megérinteni, a pipákóbt mindketten néhányat szippantanak s csak most kezd meg a gazda a beszélgetést. Hajmeresztő udvariassággal, keleti virágnyelven kérdézősködi a becses egészsége felől, míg a jól nevelt vendég köteless feleleteiben a legalázatosabb szölamokat használja.

-- Szabad hecses nevedet kérdezmem?
 -- Az én hitvány nevem N. N.
 -- Hányadik tevékeny és kicső esztendőben vagy életednek?
 -- Ennyi és ennyi éve élek hiába a világon.
 -- Melyik utcában van a palotád?
 -- Nyomorúságos guynhóm a város végén roskadozik.
 -- Hány utódod van hires neves családod fáján?

— Öten vannak a kölkeim.
 — Reményeljük, hogy dicsőséggel származtatják át nevedet az utókorra!
 — Fájdalom, lehetetlen, hisz az apjuk maga is félkegyelmű!

Ilyenfajta kölcsönös farkasóválások és udvarias gorombaságok után jut el a vendég óriási kerülőn oda, hogy a látogatása tárgyára térhet. Előadója a gazda osztatlan figyelemmel hallgatja, ha panaszkodik vele sír, ha kér valamit tizannyit ígér — de semmit se tesz. Sőt észbe se jut, ha később emlékeztetik az igéretre. Miért olyan ostoba valaki, — gondolja magában a ravasz kínai, — hogy az udvarias szölamokat csupa készpénznek veszi!

E rövid rajzból is kiviláglik, hogy a kínai jelleméből átlag véve hiányzik a nyíltság, az igazság szeretete. Még a megtértek beszédéhez is alkalmazkodni kell s alaposan megtizedelni, hogy a sok szó közé szorult kevés igaz valahogyan napfényre kerüljön. Azt azonban a kínai sohase ismeri be, hogy hazudott.

Másik rettenetes következményü jellemvonása a kegyetlenség. Ha a kis fiu madarat fog, halálra kínozza. Ha kutját kell agyomütni, először véresre kínozzák. Ha faluban valaki disznóölésre készül, összeszalad a lakók örege apraja csudájára, mert a végső döfés előtt a szegény állatot kannibáli gyönyörűséggel kintódtatják. In-nét lehet csak megmagyarázni azokat a szörnyü-

tés az, a mikor a minister ily árnyék-autonomiával akar bennünket a világ oszlophívójává tenni.

Ha a kongresszus most összetartana és egyértelműleg odavágná a miniszternek, hogy mi jogokat akarunk és nem komédiát, hogy 900 esztendő hűséges szolgálatunk után megérdemeljük a nagykorúságot, hogy ne tartsanak bennünket gyámság alatt és engedjék szabadra a fogságban elnyűtt szárnyainkat. Ha a kongresszus így beszélne a miniszterrel, annak meg kellene hajolni kilenc millió katolikus óhaja előtt, — hiszen az autonómiai kongresszus annyit képvisel. De ha Apponyi Albert, Horánszky Nándor, Günther Antal stb. oda állanak spanyolfalnak, hogy fedezzék a minister kétszínűségét, hogy pártfogoljanak egy javaslatot, a mit maguk is torzszülöttnek tartanak, hogy reményeket keltsenek oly helyen, a hol remélni nem, csak rettegni lehet, a hol nem virág, hanem csak kóro terem számunkra — akkor a kongresszus eredménytelenül fog ismét szétesni — a minister megkapja a menlevelet, dörszólni fogja a kezeit, hogy ime láthatja a világ: a katolikusokkal nem lehet semmire sem menni, túlkövetelő, mindent egyszerre akarunk, pedig a jövőre is kellene számítani.

Igy meg lett mentve a minister is, meg nekünk katolikusoknak is koppanik a fogunk.

Készüljünk testvérek a szép, csendes temetésre. Készítsük el a koporsót, a melybe bele fektetjük a mi vágyainkat, reményeinket, hirtünk rá virágot, az emlékezés virágait és sirassuk meg a magyar katolikusok jogait, a melyekbe hirtünk csak, de azokat látni nem fogjuk soha.

segeket, a melyeket a boxerek elkövettek lázadásuk alkalmával.

Az idegen személye és vagyona soha sincs biztonságban. Rablóval tele van az ország mindenfelé, sok helyen nappal becsületes földművesek az ipszék, éjjel pedig megtartják a kirándulásait egy-egy gazdagabb tanya, vagy község kárára. A térítők maguk kénytelenek magukat védelmezni, mert a kínai rendőres másforma Mihaszna Andrásokból áll, mint a miénk. Egyrésze igazán rendőr, de gyávák de istenadták, a félvilágért sem vinnék veszedelmebe az irhájukat. Miattuk el lehetne lopni magát a császárt is. Más részük hivatásos rabló. Megtörténik ugyanis és pedig gyakran, hogy az elfogott bandita büntetés helyett vörös frakkot kap s mint az állam hűséges szolgálója rendőri meghatalmazással — engedi szabadon rabolni azokat, a kik ellen a nagy fene lándzsát a kezébe adták. A mandarin ismeri az embereit. Rendesen nem sokat törődik az üzemleikkel; ha azonban felsőbb helyről igen sürgetik egyik-másik jómádár elfogatását, s a rendőrök nem tudják kézre keríteni, brevi manu megkötözteti és börtönbe dobhatja vörös frakkos alattvalóit. Ugy is tudják, hogy egy sem ártatlan közöttük.

A népet magát nem nehéz megtéríteni. Csak a hivatalnokokhoz nem lehet hozzáférközni, azok hivatalból pogányok. A megtért kínai hűségesen ragaszkodik vallásához, nem riad vissza áldozatoktól sem. A nagy boxer-lázadások idején különösen az ő birtokait pusztították, őket üldözték, sanyargatták kínai találékonysággal, mégis, mint a jó páter tanuskodni róla, egyetlen-egy se tándorodott el, egy se tagadta meg a vallását. Ha a faluban valamelyik pogány megkeresztelkedik, éreznie kell rögtön a súlyos következményeket. Mindenki elhagyja, a családból kiteszik, ha gazdaember, nem érintkeznek vele, nem éresztik a közös cséplő helyhez, senki kölcsönt

I. Napoleon a vallásról.

Irta: Verus.

A magyar katolikus intelligenciának (papoknak is) talán legkedvesebb leibzurnálja a Budapesti Hírlap. Mindig élénk, mindig szellemes, a modern szintelen lapok minden erényével és hibájával. A páros napokon pozitív keresztény, a páratlanokon hitetlen, egyik nap merkantilista, a másikon agrárius, mindig Apponyista és igen sokszor Széll-párti.

Bizonyára, hogy olvasóink minden árnyalatát kielégítse, látta jónak karácsonyi mellékletét megjelentetni a fenti cím alatti közleményt, melyben, egy legutóbb francia nyelven állítólag megjelent memoire nyomán, annyi hülyeséget ad a nagy császár szájába, hogy azok képtensége csak az egészen időtök előtt bírhat a valószínűség némi látszatával.

Az emberiséget mindig érdekelték nagyjainak nézetei, főleg akkor, ha azok a legfőbb kérdés, a vallás ügyéről szólottak. Ki ne lenne kíváncsi arra, hogy miként vélekedett a nagy Napoleon császár, ez a tüneményes, ez a lángeszű ember a vallásról általában s különösen a kereszténységről, annak alapítójáról, Jézus Krisztusról, az egyházzal s annak tanításáról és intézményeiről?

Mint említők, az a karácsonyi cikk olyan mondasokat ad a nagy császár szájába, melyek, a mily mértékben sértők a kath. egyházra, ép oly lealázók egy olyan lángelmére nézve, mint Napoleoné volt. A leközölt szentenciák állítólag azon feljegyzésekből vannak véve, melyeket Gourgaud a császárral sz. Ilona szigetén folytatott beszélgetéseiről készített, s melyek a közelmúlt napokban láttak francia nyelven napvilágot.

Nincs módunkban, hogy ez állítás hitelességét ellenőrizzük; de annyit bizony állhatunk, hogy ha a leközölt beszélgetéseket a B. H. saját külön házi (megkeresztelt vagy meg nem kereszt-

elt) nem ad neki, legjobb barátja is ellenségé válik. Így tart ez két-három évig. Akkor aztán észreveszik a többiek, hogy jobb ember lett belőle, mint azelőtt volt, s így lassankint összesimulnak ismét, sőt a többiek se találják olyan idegennek többé a megkeresztelkedés gondolatát.

Nagy baj van a katekizmus tanulásával. A legtöbbje írni nem tud, sokan öregek már, nem fogja az eszük a könyv nélkül tanulást. De törni magát örege apraja, hogy az európaiak is példát vehetnének róluk. Egy jó hatvanas gazdának a páter leirta a Miatyánkot, s meghagyta neki, hogy menjen el a papirossal a szomszéd városi taníhoz, az majd elolvassa neki az ima szavait. Ő maga nem taníthatta az öreget, mert tovább kellett lovagolnia. A bácsi el is ment hűségesen a tanítóhoz, betanulta nála a Miatyánkot s nagy örömmel ballagott hazafelé, utközben folyton ismételve az ima szavait. A nagy buzgóságban nem vigyázott az utra, árokknak ment s belezuhan a gödörbe. Ez még nem volna baj, hanem esés közben tisztára ellefede a Miatyánkot! Mit volt mit tenni, kikászolódot a sárból s tévova nélkül visszament a tanítóhoz még egyszer megtanulni az imádságot.

Könyveket csalt az elbeszélő az ilyen apró kis történetekkel a hallgatók szemébe. Azonban fájdalmas tapasztaláskepen tette hozzá, hogy a megtért kínaiak csak addig jó keresztények, míg európaiakkal nem érintkeznek. A hol a hitében közömbös, erkölcsében megromlott, cinikus fejér ember megjelenik, vége ott mindennek. Virágzó missió-telepek mennek tönkre, mert európai gyarmatosok férkőztek a közelükbe. A vén Európa nemcsak maga vergődik bűneiben. Dögletetes levegője megfertőztet mindent, a hova eljut.

Dr. Minimus.

telt) zsidája nem az újjából szopta, úgy a francia szerző hazudott a legszemérméletlenebb módon a nagy császár rovására.

Nem botránkoztatjuk meg olvasóinkat a cikk tartalmának reprodukálásával, vallási érzéküket bizonyára mélyen sértené.

Van abban a cikkben szöveg mindenről. Jézusról, Mohammedről, V. Károlyról, VIII. Henrikről, a pápáról, a bibliáról, lélekről, utolsó itéletéről, szerzetes rendekről, néhány püspökről, szemináriumokról s végül a legkedvesebb vesszőparipáról a *coelibatus*ról.

Röviden megmondhatjuk véleményünket az egészről: az egész elejétől-végig tendenciózus hazudozás a nagy császár rovására, a kath. egyház gyalázására, a hitben gyengék eltántorítására, a szilárdak felháborítására; egy a kath. egyház és vallás elleni szabaddóműves manőver, otromba megsértése a karácsonyi szent ünnepek vallásos hangulatának, mit a nevezett lapnak már csak olvasói zömére való tekintetből sem lett volna szabad magának megengednie.

Hogy ez állításunkat beigazoljuk, közölni fogjuk, hiteles adatok alapján, a nagy császár véleményét az érintett dolgokról. Nem célnék Napoleont a hitetlenség vádjá ellen megvédeni, erre nem szorult. Az egyház tanainak apologiája sem a mi feladatunk. *Istenre, az egyházra s minden katolikus hívőre nézve nagyon köszömbös, miként vélekedett akár Napoleon, akár más ember fia a szóbanforgó kérdésekről;* csak a történelmi igazság kimutatása volt célunk a következő adatok leközölésével.

Tudjuk, hogy Napoleon élete s erkölcsében sok kifogásolni valót találunk, főleg az időben, mikor a hatalom, a dicsőség napfényében sütkérezett. De hogy lángelméje még ez időben sem engedte, hogy olyan hülyeségeket gondoljon és beszéljen, mint a milyeneket neki a nevezett közlemény tulajdonít, azt a következő eset mutatja a legjobban.

Midőn 1805-ben, Milánóban Olaszország királyának koronáztatván, a havasokon keresztül visszatért Franciaországba, Cenis hegyfokán megállapodván, büszkén nézte jobbra Olaszországot, balra Franciaországot, büszkén nézte lábainál a félvilágot; de csakhamar magába szállván, mély megilletődéssel mondá Bessiére tábornoknak: Ah ne ámitsuk magunkat! Mi vagyok én egyéb törékeny üvegdarabnál, melyet az eget ura, királyok királya egy pillanatra felemelt, hogy maga céljaira felhasználjon, s egy másik pillanatban megint elvet és ősszeszűz?! Nem így az ur Jézus! Ő ott állt az idők magasán, az emberiség étén; az ő lábainál vonulnak el a nemzetek és népek hosszú sorozattal; ő egymaga él és uralkodik és az egyház az ő oltalma alatt, az ő kormányja alatt áll. Ő él és uralkodik az idők végéig; és a nemzet, mely vele tart, a család, mely hozzá ragaszkodik és az ember, aki beléje fogózik... elveszni nem fog. Ő a „feltámadás és élet.“

Ha már a hatalma tetőpontján álló Napoleon így beszélt, mennyi bölcs és mély megfontolásra valló dolgot mondhatott hallgatóinak sz. Ilona szigetén, midőn megaláztatása idején teljesen gámba tért!

Mit akarunk tudni első sorban e nagy férfúró? Hogy hitt-e Istenben? Olvassuk csak! Bertrand tábornok egy alkalommal a császárral beszélgetvén a következő ellenvetést téve az Isten létéről bölcselkedő Napoleonnak: „Isten, mi az az Isten? Láta őt Felsőged valaha? Mire Napoleon így válaszolt: „Mindjárt megmondom! Mi a lángeszű ember? Láttad-e valaha a lángészt? Mi indít arra, hogy bár nem látod, elismerd létezését?

Mikor a hadjáratok alatt valamely erősségnél gyors manővert, a lángész egy ujjmutatását látad szükségesnek, miért kerestél legelőször is engemet? Miért kiáltotad egyre: Hol a császár? Mi volt egyéb a sürgős kiáltozás, mint a bennem, az én lángeszemben való hitedből eredt ösztön? Az én győzelmeim megtanítanak bennem hinned, és engem megtanított a mindenség Istenében hinni. Az isteni mindenhatóság csodálatos működése, nyilvánulatai hangosabban szóló valóságok, mint az én győzelmeim. Mi a legsikerültebb manőver a csillagok járásához képest? Habár tehát nem látható is az Isten, ő azért mégis létezik és én hiszek benne!

Az általunk említett lap, melynek ocsmány tartalmú közleménye indított bennünket e sorok megírására, különös előszeretettel hangsúlyozza, hogy Napoleon Jézusban csak egyszerű bölcs embert, nagy vallásalapítót látott, de nem az Isten Fiát s mint vallásalapítónak is eleje helyezte Mohammedet.

Nem tudjuk, honnan veszi a közlemény szerzője ehhez a bizonyítékot, mi úgy hallottuk mindig, hogy *Napolcon Jézusról egészen másként vélekedett.* Lássuk csak!

Egy nap alkonyatán azt kérdezte a megtört bajnok fogságának egyik bajtársától, ha megtudja-e neki mondani: *Kicsoda Jézus Krisztus?* A katonával azzal mentegeti tudatlanságát (mit helyében ma is sokan megtennének), hogy sokkal több dolga volt a világban, hogysem ily kérdésekkel foglalkozhatott volna. „Mit? — mondá megilletődött lélekkel a császár — te keresztény létedre nem tudod nekem megmondani ezen a sziklán, mely bennünket elnyel, hogy kicsoda Jézus Krisztus? Halljad tehát, én majd megmondom neked.“ Ezzel felnyitotta az evangéliumot — nem kezével, hanem a lelkével, mely tele volt azzal és elkezdte magával és a történet legjelesebb jellemeivel összehasonlítani; kimutatta azután Krisztusnak jellemző különbségét az egész emberiséggel szemben és oly ékesszóló áradással, minőt egy szentatya sem tartott volna magához méltatlannak, így végzé beszédét: „Végre én ismerem az embereket és bizony-bizony mondom neked, hogy Jézus — nem csupán ember!“

Vége köv.

UJDONSÁGOK.

— **Püspökszentelés.** A székesfejérvári egyházmegye élére legkegyelmesebben kinevezett dr. *Városv Gyula* püspökké szentelése tudvalevőleg *január 19-én, Jézus nevenapján* d. e. 9 órakor megy végbe Budapesten az egyetemi templomban. *Károly János* káptalani helynök, nagyprépost a követ-ezők betartására hívta fel a lelkeskedő papságot ez alkalomból: 1. Jézus nevenapján a nagy eseményt adják a hívők tudomására s buzdítsák őket, hogy imádkozzanak a szeretett főpásztorért 2. Ugyanazon napon a nagymise után az Ol-táriszentség kitétele előtt imádkoznak a főpásztorért együttesen. 3. Miatyánkot s 3. Üdvözlégyet. 3. Hogy az első püspöki áldás emlékére, melyet az új püspök ez alkalomból ad az egyetemi templomban, a predikáció után vagy a déli harangszókor a nagyharang $\frac{1}{4}$ óráig meghuzassék. 4. Ezen rendelet alkalmazandó a püspöki ünnepélyes beiktatás (installáció)-napján, március 9-én is.

— **Az autonomia.** Ottfönn Budapesten cikiáznak a villámok, dörög a haragos ég a főrendiház tanácsstermében A katolikusok jogáért ostromolják a liberális bástyáit Tegnap ismét egy kiálló szónok — *Zichy János* gróf szállt ki a sikra és kimutatta, hogy a 27-es bizottságnak javaslata mindent nyújt, csak reményt nem arra nézve, hogy mi még jót is várhatunk a kormánytól. A püspöki kar belemegy a 27-es bizottság javaslatainak részletes tárgyalásába. remélvén, hogy ott talán sikerül majd egyet-mást magunknak kicikarni.

Böngésszük a lapokat és várjuk, hogy mikor fog megszólalni innen is onnan is egy hang, mely a katolikusok jogait is követelni fogja. Sokat reméltünk ebben a tekintetben öreg lapjainktól, a Székesfehérvári Hirlaptól. Hiszen éveken keresztül abban merítette ki a katolikusok jogainak, vágyainak kvintesszenciáját: hogy így, meg úgy, majd az autonomia Budapesten villognak csattognak a kardok és ő hallgat (sőt pardon! legutóbb is a szőlőtrágyázásról vezérelkezett). Vagy talán azért nem veti súlyos szavát a lathá, mert nagyrészt a néppártot támogatják különben azok, a kik most a katolikusok jogait körömszakadtáig védelmezik? Bizony a függetlenségi Eötvös-Kossuth párt nem igen szokott lelkesedni a katolikusok jogaiért, azt már régen hallottuk, sőt azt is tudjuk, hogy Eötvös Károly kerekén kimondotta: — Inkább a protestánsok autonómiaja is vesszen el, mint hogy a katolikusok is kapjanak olyant.

Miért tehát a néma esend, a hallgató? Csak nem a vén farizeussal Sz. H. val van dolgunk?

— **Kinevezések.** *Fiáth Pál* báró főispán dr. *Balassa Imre* és dr. *Korniss Zoltán* vármegyei aljegyzőket tb. főjegyzőkké nevezte ki. Ugyanczen alkalommal betöltötte a *Kunszt János* számvevő nyugdíjaztatása folytán megüresedett városi számvevői állásokat, a mennyiben *Maron István* I. alszámvevőt II. od számvevővé, *Vida István* II. od alszámvevőt I. alszámvevővé, *Timcay Imre* számfejtőt II. alszámvevővé és *Almássy András* számgyakornokot számfejtővé nevezte ki. Gratulálunk!

— **Két petíció.** A különféle mandátum-megtámadások sorában egyesek dicsőséget akartak maguknak szerezni azzal, hogy a néppártiak mandátumára is vadászatot indítottak. Megtámadták *Rakovszkyt Csornán* és pedig *Kóváli Vidor* premontrai igazgató, a kinek nagyon a bőgyibe szállott, hogy a keresztények pártjának legajlisabb képviselő tagja, a t. Házban harcolni fog majd a kereszténység védelmében, esetleg az igazgatásért is. Más okot nem találtak, csak azt, hogy egy káplán azt merre mondani a zsidókra, hogy uzsorások (mintha nem volna köztük elég!) No hát ez akkora sérelem, hogy ezt meg kell torolni. A Kuria persze visszautasította ezt a nyüge támadást, megfizette a költségeket (raadásul azonban bezindélyeztethetné a tisztelt igazgató ur fejét is.) — Szintgy járt a stomfai mandátum, a hol *Trubinyi* képviselősege akadt *Komlóssy* urannak a torkán. Ő vadaskodott, pedig ő igazta fel szegyenletes szereplésével a jobb sorsu érdemes tótokat. Persze, hogy hátrafelé sült el a puská és *Komlósi* ur fízethet most és mehet oda, a hol a bors terem.

— **Adomány** Az apáca utcai tüzészet alkalomával a tüzoltók részéről kifejtett munkásság elismeréséül *Heller* Ábrahám apáca utcai lakos, kinek szomszédágában a tűz olt, a helybeli tüzoltó testület részére 50 koronát ajándékozott.

— **Sorozás a megyében.** Fejérvármegye újoncozásai, utazásai és működési tervezetét a következőkben hagyta jóvá a honvédelmi miniszter: a székesfejérvári járásban a sorozás lesz folyó év április hó 21, 22, 23, 24, 25 és 26-án. Az adonyiban március hó 24, 26, április hó 1, 2, és 3-án; a sárbogárdiban március hó 17, 18, 19, 20 és 21-én; a vaaliban április hó 5, 7, 8, 9 és 10-én; a moóriban április hó 14, 15, 16, 17 és 18-án. A sorozó-bizottság polgári tagjai: *Huszár* Ágost alispán elnök a sárbogárdi, vaali, székesfehérvári, duna-adori és moóri járásban, ennek akadályoztatása esetén *Szűts* Arthur főjegyző mind az öt sorozó járásban, mindkét elnök akadályoztatása esetén elnök a moóri és székesfehérvári sorozó járásban *Balassa* Sándor tb. főjegyző; a vaali járásban *Végh* János bizotts. tag; a sárbogárdi járásban *Huszár* Imre bizotts. tag; az adonyi járásban dr. *Paizs* Gyula bizotts. tag. Katonai tagjai: elnök *Haneise* Éde őrnagy, hadkieg. parancsnok. Sorozó tiszt: *Keszler* Henrik főhadnagy. Orvos: dr. *Varga* Zsigmond t. főorvos. Akadályoztatása esetén a székesfehérvári járásban dr. *Révy* Ferenc, a moóriban dr. *Szauer* György, a sárbogárdiban dr. *Krausz* Adolf, a vaaliban dr. *Schlesinger* Illés, az adonyiban dr. *Károlyi* Gyula járási orvosok.

— **A növendékpokok félévi vizsgálja** *Károly* János nagyprépost elnöklete alatt január 17-ikén az *erkölcsstanból*. 18-án a *szentírás-tudományokból* tartott meg. A *bölcsészettanból* (philosophia) pedig január 23-án lesz a félévi vizsgálat.

— **A hű munkás jutalma.** *Helt* István immár 32 év óta hűséges aratómunkása a csóori Szőgyény-féle uradalomnak. Örülünk neki, hogy a magas kormány a közigazgatásági hatóságok útján észrevette a kis ember évtizedes, becsületes munkáját s az érdemek elismeréséül elismerő oklevéllel tüntette ki s 100 korona jutalomból részesítette. Ezért lesz a holnapi nap kettős ünnepe nemcsak *Helt* Istvánnak, hanem munkástársainak is, a kik bizonyára osztoznak a kitüntetett örömeiben. *Kálmán* Vince járási főszolgabíró személyesen lesz jelen az ünnepélyen s ő maga adja át a miniszter kitüntető ajándékát. A munka ünnepének méltóságát csak emeli a főszolgabíró tapintatát dicséző körülmény, hogy az ünnepi aktus a délelőtti istentisztelet után fog megtartatni. Korcsma helyett mely szép megszentelése ez az Ur napjának, a vasárnapnak. A kitaró munkást mi is üdvözlöljük!

— **Ismét lopás a vasúton.** Már megirtuk, hogy a vasuti-műhely anyagraktárából rezes loptak a napokban. Folyó hó 16-án éjjel ismét tolvajok jártak a jelzett helyen s nagyobb mennyiségű vasat loptak el. A rendőrség a nyomozást megindította.

— **A szélvihar áldozata.** A f. hó 16-án dühöngő szélvihar a mellett, hogy tört, rombolt amú utjába esett, városunkban emberáldozatot is követelt. *Nyulás* Istvánné szül. Ács *Terézia* ugyanis *Szedes*-utca 23. szám alatti lakásán f. hó 16-án a ház körül foglalatzkodott s a kora délutáni órákban a padlásra ment ruhát teregetni. A padlásról lejövet létrástól együtt elkapta a szél s oly erővel vágta a földhöz, hogy eszméletlenül terült el. A gyorsan alkalmazott orvosi segély dacára sem volt a szerencsétlenül járt asszony megmenthető az életnek, tegnap délben agyrázkódás következtében meghalt. Özvegye, aki szegény vasuti napszámos, hat kiskoru gyermekkel siratja az elhunytat. Temetése holnap délután lesz.

— **Az áruló tyúkok.** A múlt hetivásáron egy ember tyúkokat árult s mert nagyon gyanusnak tűnt fel a rendőrség előtt, igazolásra szólították s kisült, hogy a jeles firma *Notficer* névre hallgat, a tyúkok holszerzését igazolni nem tudta, sőt a rendőrség csakhamar megállapította, hogy *Notficer* a kecskeméti törvényszék több rendbeli lopásért is közzé. Letartóztatták.

— **Tűzvész.** Az a borzasztó szélvihar, mely Székesfehérvárot is amnyí kárt tett, *Szár* községre rettenetes veszedelmet hozott. A mint tudósítónk írja, 15-én éjjeli 2 órakor a vészharangok kongása riasztotta fel az álomba merült lakosokat, a kik fölriadva látták a váratlanul kiütött tűz lángjától a vérvöröse festett eget, a mely községüket végveszélylyel fenyegette. A szélvihar

belekapaszkodott a tűz árjába és borzalmasan rövid idő alatt 13 házat horgított lángokba. A lakosság fejét vesztve futkozott idestova, mentésre azonban gondolni sem lehetett, tizenhárom szegény ember — a község földhözragadt szegény polgárainak viskói a pusztító elem martalékává lettek. Hajlék nélkül és segítség nélkül maradtak mindannyian a tél kellős közepén, a mikor annak igazi mérget csak ezután várhatjuk. Főhivjuk jószívü embertársainkat a szegény nép segítésére.

— **A lóvárosi kath kör** rendes évi közgyűlését f. hó 23-án este fél 6 óraker tartja saját helyiségében (Hári-féle vendéglő) a következő tárgysorozattal: 1. Elnöki megnyitó. 2. A mult közgyűlés jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése. 3. Jegyzői jelentés. 4. Könyvtári jelentés. 5. Pénztári jelentés. 6. Számvizsgálók jelentése és a felmentvény megadása. 7. Egyéb indítványok. Székesfejérvár, 1902. január 18-án. A. dnökség.

— **Equitable.** Megemlékeztünk már arról, hogy a *Szekerák és Horváth-szky-cég*, a mely évtizedeken keresztül egyik legjobb nevű üzlete volt városunknak, áldozatul esik annak a pangásnak, a mely kereskedelmünket és iparunkat oly nagy sanyarúságra dönti. Más nem-keresztény-cégek megnyitást, existáltak és existálnak, ez, a melynek jelszava a szolidaritás és jóhírnév volt mindig, kénytelen meghátrálni előttük. Bizony szomorú jelenség ez reánk keresztyényekre nézve. A cég tulajdonosa *Szlávik Zsigmond*, a ki most végeládat rendez leszállított árrakkal, az „Equitable” amerikai biztosító-társaság főtigynökségét vállalta magára. Az „Equitable” eddig csak Budapesten tartott ügynökséget, most üzletét Magyarország egyéb városaira is ki óhajtja terjeszteni. Lapunk mai számában megjelent hirdetését ajánljuk olvasóink figyelmébe.

— **Szerető férj.** Török István pátkai lakos bizonyára híve a közmondásnak: „Az asszony verve jó!” Folyó hó 16-án ugyanis rövid szóvita után feleségére rontott s oly alaposan eldöngötte, hogy fekvő beteg lett. A beteg állapota mindinkább komolyra fordult úgy, hogy dr. Grünfeld Ignác körorvos a büntető eljárás folyamatba vételét tartotta szükségesnek. Az ügy a bíróság elé kerül.

— **Jóváhagyott költségelirányzat.** A városi házipénztárról 1902. évről készített költségelirányzatot a belügyminiszter jóváhagyta s az 50%-os pótdadó kivetését megengedte. Az elirányzatnak mindazon tételeinél azonban, melyek alatt fizetésemelések és új állások szervezése címén többleteket irányzott elő a törvényhatóság, a miniszter függőben tartja a jóváhagyás megadását mindaddig, míg a tervezett fizetésemelések, illetve új állások szervezése iránt hozott határozatok kormány-hatósági jóváhagyást nyernek.

— **Ujsághordás.** A modern embernek szellemi kosztját képezi a mindennapi ujságja. Ki okosat, ki nem okosat, de manapság majd minden valamire való ember olvas már ujságot. A mi ujságainkat Fejérvárott a levélhordók szokták a házhoz hordani s mivel mindgyiknek hatalmas területet kell bejárnia, bizony — különösen a külvárosokban — csak órák mulva jutnak az olvasók megszokott ujságukhoz. Lehetne azonban ez másként is. Egyes nagyobb városokban, mint Pozsony, Győr stb. az állam az ujságokat külön személyzettel hordatja ki, a kik városrészenként egy-két óra alatt elvégezhetik azt a munkát, a mit a levélhordók — lévén egy nagy paksaméta levél is a táskájukban — csak 3—4 óra alatt képesek elvégezni. Ajánljuk ezt az eszmét a m. kir. posta igazgatóságának figyelmébe, a mit az állam meg tud tenni egyéb városokban, miért ne tethetné meg Fejérvárott is. Ha Győr lakossága részesülhet akkora kényelemben, talán Fejérvárt sem hagyja ki a miniszter a jóból.

— **Mi kell a magyarnak?** A „Magyarország”-nak írja az egyik olvasója a következő levelet:

„Karácsony szent ünnepe megvásároltam az összes nagyobb lapokat, gondolva, hogy azok most mellékletükön az egész magyar irodalom színe-javának munkáit közlik. Abban nem is csalódtam. Találkoztam az egész magyar irodalommal, de mikor felszáz tárca, novella és elbeszélés után lettem a lapokat, úgy éreztem magam, hogy én is címeres gazember vagyok. Statisztikát csináltam kérem szépen azokról a következőkben: Tíz tárcaiban a nő csalja meg az urát, hétben a férfi csábít el a nőt, ketőben leányt, nyolc tárcaiban a férfi sikkaszt, rabol, elzúlik, négyben a magyar ur válik gazemberré, egy prózában és egy versben két irodalmár azt fejtegeti, hogy milyen az állat a nőben s egy tárca egyenesen kijelenti, hogy mekkora ostobaság a tisztesség! Ezt olvastam karácsony szent ünnepe! Kérdem már most, hogyha igaz is és a társadalmunk (van ilyen?) nyakig sárban gázol, feltétlenül kell-e nekünk is ez? Avagy pedig Kálmán királyt kiigazítva, kimondhatjuk már, hogy: A tisztességről és becsületről, mely tulajdonképpen nincs, szó ne essék!”

A levél írójának bizonyára igaza van, csak még azt jegyezze volna föl, hogy azok az összes ujságok, nevezetesen nagyobb lapok, amelyekről a szomorú statisztikát csinálta, a liberalizmusnak a szócsove, s ők igen természetesen találgatják, ha ilyen liberális erkölcsöket hirdetnek. Ezek után tessék kérdezni: miért kell a magyarnak az ilyen liberális bódító ételeket kitalálni?

— **Ménlovak kiosztása.** Az egyes községek részére a ménlovak f. hó 28-án fognak szétosztatni a helybeli méntelepen.

— **Farsang.** A székesfejérvári vízivárosi kath. fiók-kör f. hó 26-án, saját helyiségében (Varga-féle vendéglő) könyvtára javára zártkörű táncmulatságot rendez. Beléptidij személyenként 60 fillér. Kezdeté 7 óraker. — A székesfejérvári déli-vasuti műhely dalegyesület tagjai február hó 2-án a „Magyar Király” szállodában utazási alapja javára hangverseny és szavalattal egybekötött táncvigalmat rendez. Beléptidij: személyjegy 1 k. 20 f. Családjegy 2 k. 40 f. Kezdeté este 8 óraker. — A helybeli városi polgári leányiskola növendékei ma este 6 óraker tartják az intézet disztermében a főtanpróbát.

INSTRUKTORNAK ajánl szerkesztőségünk egy egyetemi hallgatót, aki szerény honoráriumért hajlandó órakerat adni. Címe nálunk megtudható.

Harc egy medvével.

A vadállatokban kezdünk nem szűkölködni. A szelidebb fajtajából való eddig is szokott lenni majd minden familiában. Például akárhányszor a tulajdon füleimmel hallottam, hogy egészen jó családban csacsik és szamarak találtak. Sőt nem ritkaság, hogy cicák, mokusok és galambok is akadnak, a melyek tisztos polgáremberket és érdemekben nem szűkölködő mamákat vallanak édes szüleiknek.

A minap ép e lap hasábjain számolt be egy igen kedvelt munkatársunk a bicskei oroszleányokról, a kik — ha igazat adhatunk a hír be-küldőjének — a bicskei szőlőkölbi alaposan be-trasztatolva érkeztek haza és kannibáli ordítással tisztára fölverték a falu éji csendjét.

Ezek azonban elég csendes és becsületes nyugalmu állatok. A szamarak és csacsik azért szamarak és azért csacsik, mert a tudomány ne-

hezen talál utat a koponyájukban, a mely bajon úgy szoktak segíteni, hogy vagy fölülről, vagy alulról, de beléjük verik. A mokusok, cicák és galambok meg pláne nagyon szelidek szoktak lenni. Akad akárhány ember, a ki arra vállalkozik, hogy őket — különösen fiatal éveikben — tenyeréből édes mézzel etetve, cukorral, csókka- és egyéb édességekkel egészen magához édesgesse.

Hanem mi a szelidde vált házi cicák, mokusok és galambokról ez idő szerint nem akarunk szólni, sőt az oroszleányok kevésbé féjtelmes fajtájáról sem akarunk ezuttal beszélni, hanem egész komolysággal elmondjuk olvasóinknak azokat a híreket, a melyeket a környékről öszszéböngéztünk.

A Dunántuli Hirlap — példának okáért — egész komolysággal állítja és több szavahihető tanura hivatkozik, hogy Komárom mellett két tigris látta és az erdőben több szétépett szarvas maradványaira akadtak. Ő azt mondja, hogy semmi oka az előadónak szavahihetőségében kételkedni.

A másik esetről nekünk magunknak van tudomásunk, amennyiben az, akivel megtörtént, személyesen mondta el nekünk s mivel meggyőnknek egészen közvetlen közelében folyt le, olvasóink kedvéért elmondjuk mi is.

Muszel János fiatal mészáros legény, erős, tagbaszakadt ifjuember Szylveszter napján koráreggel Kisberről Kéthelyre indult disznóölésre. Még meglehetősen homály borult a tájra, sőt mivel a köd is leszállt, csak nagyon kis távolságra látott. Utja egy kis erdőcskén vezetett keresztül. A félhomályban 5—10 lépésvnyire egy sötét alakot látott mozogni. Első pillanatra megállott és azt hitte, hogy valami koborló mészároskutya áll előtte, de jobban szemügyre vevén, meglepetve látta, hogy sokkal testesebb, mint egy kutya lehetne. Ki akarta kerülni, de az a léptek zajára feléje jött és elálta az utját. Hirtelenében meghült benne a vér, a mikor észrevette, hogy egy kifejlett medve áll előtte, s mivel nem akarta tovább engedni, ijedében-e, vagy szabaddalási vágyból vékony, hüvelykujnyi vastag botjával végigvágott rajta. A medve erre dühös lett és két hátulsó lábára ágaskodva, ordítva nekiugrott. Főlagaskodva magasabb volt emberünknel. Irtozás küzdelem kezdődött. Muszel balkezevel a medve torkát szorongatta, mely lehetőleg távortartsa magától, a jobbájában levő bottal pedig a vadállat fejét ütötte, a mely ordítva mindig nagyobb erőt vett ellenfelén s lábaival annak ruháját tépte. Így tartott a küzdelem egy ideig. Muszel kétségbeesésében segítségért kiabált, de nem volt senki a közelben, a ki szavát meghallhatta volna. Már kezdett kimerülni az óriási erőfeszítéstől, midőn egy szerencsés gondolat villant meg az agyában. Jobbjában levő botját egy ügyes mozdulattal a medve kitért torkába nyomta és teljes erejéből azon volt, hogy minél mélyebbre szorítsa. A vadállat erejét csökkentette a váratlan fájdalom s attól mindenáron szabadulni akart. Lábaival nem tudott úgy belekapaszkodni ellenfelébe, a mit az fölhasználva nagyot taszított rajta, mire a medve hanyatt vágta magát. Ezt a kedvező pillanatot használta fel Muszel és vesd el magad, futásnak eredt. Nem egyenes irányban szaladt, hanem a fák közt össze-vissza, úgy hogy mire a medve lomha testével utána iramodott, csakhamar eltévesztette.

Még az nap többen látták a medvét azon a vidéken, a kik szintén megerősítették, hogy csakugyan ott koborolt.

Igy mondta el nekünk személyesen az, a kivel megtörtént.

SZÍNHÁZ.

1902. január 16.

Szökök. Életkép. Tisztnak ezidén sem volt nagy szerencséje a jutalomjátéka darabjának megválasztásánál. A ki nem ismerte a darabot, csalódvá jött ki a színházból. Nem eszlódtunk azonban az előadásban, mert szép és egyöntetű volt: a szereplők — zög' mer' — mind jó sikerrel iparkodtak. Tisztnak csak az első felvonásban engedte meg a szerepe, hogy ügyességét különösen kimutathassa. Dulich Mariska helyes játéka nagy mértékben emelte az est sikerét. Az istenverte pogány idő dacára is szép közönség verődött össze a színházban, a többi mellékes.

1902. január 17.

Az aranyember. Színmű. A címszerpet Déry Béla játszotta el azzal az ambícióval, a melyet ez a magasröptű, nemes, hálás szerep már eleve föltételez és azzal a szép sikerrel, amit meg mi vártunk el az ő művészetétől. Rög vártuk azonban e darabot, hogy Föli Fridát láthassuk Noémi szerepében, amely szerepre neki a fejevári gárdában még gondolatban sem akadhat konkurrense. Akinek nem lett volna eddig határozott fogalma arról a hatalmas tehetségről, ami ebben a csöpp kis lányban lakik, elég volt ma este látnia, hogy még azt is elismerje, hogy ez tehetség benne már művészeté finomult, vagy ha úgy tetszik, megcsodálhatta azt a gyöngéd finomságot, emellett azt az acélos erőt, amelylyel szép tehetségét művészi felfogásának szolgálatába rendelte. Elhittük a megjelénésének, a hangjának, minczen mozdulatának, hogy ő csakugyan Noémi, az a tizenötéztendő, angyalisza lelkű, félénk leányka, aki a Senki-szigetnek csendes magányában csak az édesanyja odaadó szeretetének és a természet idylli szépségeinek él. Meghatva figyeltük a gyermekleány ártatlan szívében az ébredező szerelem hajnalhasadását. Azt is elhittük neki, hogy ölni tudott volna abban a pillanatban, a mikor az ő szerelmét, Timár Mihályt, akít ő méltán tartott a szép és nemes megtéste-sült ideáljának, halálos veszedelemben látta. Szegény kicsi Noémi, mennyit szenvedett abban a pár pillanatban. Hogy szerettük, hogy sajnáltuk őt, mily szívesen vállaltuk volna át gyötrő szenvedéseit az ártatlan teremtsének, akinek gyenge szívét úgy tépte-zuzta a fájdalom . . . F. Lányi Irma művészetének szintén őszinte bámulói voltunk Athália rövid szerepében. Tisztn is brillírozott, mint Brazovics Athanáz. Nagy szerencsétlenség is történt, a kedves Dulich Mariska hírtelen oly beteg lett, hogy a Timea szerepét nem tudta eljátszani. Szegény Dercsényi Juliskát ug-ratták bele az utolsó pillanatban. Ugy drukolt szegény, pedig hát csak dicsérni lehet, hogy ki-állt helyettesítőnek.

Szól

Jövő heti műsor:

Hétfőn, január 20-án: felére leszállított hely-árrakkal: „A mikolai bíró.” Népszínmű.
Kedden, január 21-én: „A kornevillei ha-rangok.” Operette.
Szerdán, január 22-én: itt először: „A kép-viselő ur.” Bohózat.
Csütörtökön, január 23-án: másodsor: „A képviselő ur.”
Pénteken, január 24-én: felére leszállított hely-árrakkal: „A cigánybáró”, Strauss operetteje.
Szombaton, január 25-én: először: „Flórika szerelme.” Népszínmű.
Vasárnap, január 26-án két előadás. Dél-után fél 4 órakor, felére leszállított hely-árrakkal: „Nafogyatkozás.” Operette. Este fél 8 órakor: másodsor: „Flórika szerelme.”

Anyakönyvi statisztika

1902. évi január hó 11-től január hó 18-ig.

I. Születés.

Született: 12 fiu, 8 leány. Ezekből törvé-nyes fiu: 12, leány 7; törvénytelen fiu: 0, leány: 1; halva született: 0 törvényes fiu, 0 leány; 0 törvénytelen fiu, 0 leány. — Összesen: 20.

II. Halálozás.

Elhalt: 7 fi, 5 nő. Ezekből 5 éven aluli törvényes fiu: 4, leány: 2; törvénytelen fiu: 0, leány: 0; 5 éven felüli fi: 3, nő: 3. — Össze-sen: 12.

E szerint a születés a halálozást 8-czal mulja felül.

Elhaltak: Szabó Ferenc, róm. kath., földm. napszám. 36 éves, szívhűdés, Szt.-György kór-ház. — Berger György, róm. kat., földm. nap-szám. 38 éves, tüdővízény, Szt.-György kór-ház. — Livits János Antal, róm. kath., 1 hóna-pos, ránggörcs, Olaj-utca 54. sz. — Nagy Kor-nél, róm. kath., 7 hónapos, ránggörcs, Gáztelep-utca 20. sz. — Hermann Karolyne szül. Horváth Mária, róm. kath., 66 éves, tüdőagulás, Kossuth-utca 15. sz. — Gerbán Ida Julianna, róm. kath., 4 hónapos, tüdőlob, városház-ter 5. sz. — Pol-cher József, róm. kath., kisbirtokos, 60 éves, végelgyengülés, Zámoly-utca 1. sz. — Knittelhof-fer József, róm. kath., 14 napos, kimerülés, Ösz-utca 4. sz. — Simon Rozália, róm. kath., mosó-leány, 19 éves szívhűdés, Szt.-György kór-ház. — Horváth Katalin, róm. kath., 13 napos, vele született gyengeség, Maroshegy. — Brunner Já-nosné szül. Pereszegit Nagy Mária, róm. kath., 36 éves, szervi-szívbaj, Öreg-utca 33. szám. — Scheffer István, róm. kath., 4 hónapos, vele született gyengeség, Malom-utca 9. sz.

III. Házasságkötés.

A fent jelzett idő alatt házasságra lépett 10 pár.

Kihirdetés.

Szűcs Sándor, ács (Öcsény) és Simon Ro-zina, szakácsnő (Székesfehérvár). Benedek Jó-zsef, kocsis és Knaisz Anna (Székesfehérvár). —

Cservicska József, kárpitós-segéd és Jankó Anna (Székesfehérvár). — Gerdán István, kisbirtokos és Knittelhoffer Teréz (Székesfehérvár). — Kohl-mann Imre, kőmives-segéd és Noficzter Terézia (Székesfehérvár). — Wieger József, kőmives-se-géd és Bognár Rozália (Székesfehérvár). — Lu-kács István, földm. napsz. és Nemes Julianna (Székesfehérvár).

Coaksz!

Alulirt légszeszgyári igazgatóság
a legjobb minőségű sziléziai darab
köszönből előállított

Coakszának

métermázsáját 4 koronáért a lég-
szeszgyárban ajánlja.

Utalvány ugy a székesfehérvári
kereskedelmi bankban, mint a légszesz-
gyárban váltható.

Székesfehérvári
légszeszvilágítási társulat
igazgatója:

M R A Z V.

„EQUITABLE“

Egyesült államokbeli ÉLETBIZTOSÍTÓ TÁRSASÁG.

Tisztán kölcsönösségen alapuló Társaság.

A Társaság vagyona 1.552.990.315 korona.

A világ legnagyobb és leggazdagabb pénzintézeteinek egyike.

Biztosított feleiket azon kedvezményben részesíti, hogy megtamad-hatatlan kötvényt állít ki és kifizeti a biztosított teljes összegét minden le-vonás nélkül a jogutódoknak, ha a biztosított egy év után párbaj. öngyilkosság avagy bírói ítélet folytán veszítette életét.

A társaság egyetemes kötvénye nem tartalmaz semminemű megszo-ritást a foglalkozás vagy utazás tekintetében és egyéb feltételek szintén a legszabadelvűebbek.

Rendkívül előnyöket nyújt a társaság a nyereményi halmazat terv szerint kötött biztosításoknál a mennyiben az összes elért nyeremények ki-zárólag a biztosított felek közt osztatik szét.

Az „Equitable“ biztosító társaságnál az elmúlt évben 1.035.431.215 koronáról szóló ajánlatok lettek elfogadva és így a biztosítási átlag jelen-leg 5.584.375.235 koronát tesz ki. Egy oly összeg, a mit eddig egyetlen társaság sem ért el.

Bővebb felvilágosítással szolgál és ajánlatokat elintéz az „Equitable“, Székesfehérvári és Fejérvármegyei főfelügyelősége

SZLÁVIK ZSIGMOND,
főfelügyelő.

